

N:o 115.

Af herr **O. Bondeson**, om ändrad lydelse af 11 kap. 10 och 12 §§
strafflagen.

Vid en jämförelse af strafflagens straffbestämmelser framgår, att straffen för hemfridsbrott äro allt för ringa i förhållande till så väl dessa förbrytelsers natur som de höga straff, som drabba t. ex. tredje eller fjerdere san stöld eller snatteri.

I städerna, der hjälp snabbt kan erhållas, är visserligen faran för hemfridsbrott icke synnerligen stor, men helt annorlunda ter sig förhållandet på landsbygden, der kronobetjeningen ofta bor flere mil aflägsset, och därför i tillfällig fara ej kan lemna ringaste hjälp, lika litet som sådan kan erhållas från ofta aflägsset boende grannar.

Utsigten att få en person, som begått hemfridsbrott, dömd till ett mot förbrytelsen svarande straff är efter nuvarande förhållanden ytterst ringa, enär kronobetjeningen ej eger rätt att häkta den brottslige. Men hvar skall då skydd för hemfridsbrott erhållas, då hvarken kronobetjening eller lag gifva sådant? — Hvad kan afhålla dem, som sätta föga värde på sin heder, från att med våld eller mot ens vilja intränga i ens hemvist, att derstädes fara ut i smädelser och hotelser, samt begå våldshandlingar, enär sjelfförsvar till nödvärn kan blifva belagdt med flere månaders straff, eller att utanför skjuta, kasta sten, slå in fönster m. m., hvaraf familjens svagaste medlemmar, qvinnor och barn i synnerhet, kunna taga

en oersättlig skada utaf rädsla, hvarjemte dråp af våda eller till nödvärn ofta kan uppstå af en ringa början.

Det högsta straff en, som begått hemfridsbrott, kan erhålla, är hundra kronors böter, som han aftjenar med några få dagars fängelse, hvaråt den fälde vanligen skrattar, och hvilket af honom och hans gelikar ej anses som något straff, utan såsom en heder och en bra mandat.

Men sällan undergår den brottslige ens detta obetydliga straff. Den med våra rättegångsförhållanden bekante vet allt för väl, att till målets slutbehandling vanligen åtgår så lång tid, att den anklagade, men på fri fot varande, 1:o) hinner begå en hel rad dylika brott, 2:o) hinner resa utomlands, ja till Amerika och tillbaka och dit igen, innan han dömes att böta eller för några dagar träda i häkte. Utom det att den brottslige sålunda sällan lider det minsta för sin gerning, enär kronobetjening saknar rätt till hans häktande, förtjenar erinras, att enligt nuvarande tolkning och tillämpning af lagen, det, som någon gör till sitt sjelfförvar, kan straffas med långt straffarbete.

Härutinnan vore mycket att vidare anföras, men jag inskränker mig till det sagda under förhoppning att så väl Riksdagen som dess förberedande utskott inse och behjerta nödvändigheten af en lagförändring i dessa delar, hvilken gifver skydd åt samhällets välsinnade medborgare emot dess illasinnade; på grund häraf får jag vördsammast föreslå, att Riksdagen för sin del behagade besluta,

att strafflagens 11 kap. 10 § erhåller följande lydelse:

»Bryter man — — — — —
 — — — — —
 straffes med fängelse från *en* till *sex* månader; begår
 någon — — — — —
 två år dömas — — — — —»

samt att 12 § erhåller följande lydelse:

»Bryter man annans hemfrid, i ty att man af ondska eller öfverdåd slår in fönster i annans boningshus, eller kastar i boningshus eller fartyg in sten eller annat eller aflossar skott i eller mot boningshus, straffes med fängelse från en till sex månader, och ege åklaga-

ren att efter hållen polisundersökning och sig teende omständigheter genast häkta den brottslige. Kastar man i annans gård eller uthus, straffes med böter från och med femtio till och med två hundra riksdaler; sker det af okynne vare bot högst femtio riksdaler.»

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 14 maj 1887.

O. Bondeson.

N:o 116.

Af herr **G. Sundberg**, *om tillägg till kongl. kungörelsen, huru lagfarts- och inteckningsböcker skola inrättas och föras, den 14 september 1875.*

Genom kongl. förordningarne angående lagfart å fång till fast egendom och om inteckning i fast egendom af 16 juni 1875 stadgas skyldighet för underrätterna att föra s. k. fastighetsböcker och genom kongl. förordningen den 14 september 1875 föreskrifves närmare, huru dessa böcker skola inrättas och föras. Böckernas uppläggnings gjordes i enlighet med af vederbörande häradsskrifvare upprättade förteckningar, grundade å jordeböckerna och angifvande fastigheternas nummer, mantal eller annan skattebeteckning, natur, belägenhet inom socknen eller byalag m. m. I de södra delarna af riket torde i nämnda afseenden förändringar mera sällan